

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

33/2020

Průští číslo vyjde

2. prosince 2020

Z obsahu

* Naděje - otevřené okno
do Božího království

* Modlitba mění naše srdce

25. listopadu 2020

ročník 105

cena: 13 + 3 Kč

Poselství k 1. adventní neděli

“Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým. Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše. Požehnání vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi”

Žalm 115, 13-15

Moji milí, kdopak by to neznal: “Kde je ten tvůj Bůh právě teď?” Někdy zalapáme po dechu. Žalm 115 je o rozdílu mezi námi lidmi. Potěšuje nás a obnovuje sebedůvěru. “Ruce mají a nemakají...” “Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečichají” (BKR).

Ano, skutečná štáva života v tom

není. Ježíš nám to říká jasně. “Jste na příjmu?” V čase čínské nemoci jsme všichni na jedné lodi. Kdejaká časná radost se po týdnu mění v nudu. Jen málo z toho neztratilo lesk. Televize, internet, hry, videa a sociální sítě. Krásný lapač pozornosti a hlavně času, který mizí v nenávratnu. Dokonalá přehlídka světa, který umí zabavit i utopit. Kolik našich zbožných bylo “pobito” při nevinném zírání dnem i nocí. Jaké božstvo, takový citel. Čas karantény nám přinesl i nejedno milé překvapení. Mnoho vnímavých lidí zjistilo, že se lidově řečeno “přejedlo”. Lidé začali hledat něco víc. Prázdnota pouhé zábavy a poušť mezilidského neporozumění. To je bolest dnešních dní. Skutečný kontakt i srdcem - to je hlad dnešních dní.

Copak můžeme “urvat” na životě bez Božího požehnání? “Jde to, ale dře to”, praví klasik. V duchovním životě je nejtěžší soustředit svou mysl na Pána. Zní to divně, ale jeho požehnání nám to komplikuje. Když máme problémy, zjišťujeme, že bez Boha se v pohanském světě tak nějak ztrácíme. Mizí nám světlo života a pohasínáme. Už jste to někdy zažili? Já ano. Přiznávám, že

jsem téměř pohasl a hned několi-krát. Ta muka! Díky za dar Ducha Božího! Stydím se za to, ale když mě něco milostivě propleskne, velebím za to Ježíše! Zatoužíme pak po Božím požehnání?

Trable a soužení jsou k dobrému, protože se stáváme dobrovolně závislími na Bohu. Začneme se více ptát a poslouchat. To je dnešnímu člověku - rozuměj křesťanu - nekonformní. Nezávislost a samostatnost jsou dobré. Jenže nezávislost nás připravuje postupně o přátele, o lásku o vztahy. Tedy i vztah nejdůležitější - o Lásku Boží.

Žalm 115 nabízí požehnání tomu, kdo nechce jen trapně nábožensky zírat na obrázky. Ta potřeba Božího požehnání je pravým poznáním a odvahou ke změně a radosti zevnitř. Jákob se o požehnání doslova popral. A my?

Pravé světlo je jen jedno. Je to Světlo, které přišlo do světa. Pravé světlo, které je světlem lidí a žádná tma je nikdy nepohltní. Buď požehná-ním! Máš v sobě světlo Kristovo. S tím se dá leccos nasvítit v novém světě. Advent je tu!

Petr Chlápek
farář sboru ČCE

v Novém Městě pod Smrkem

Z instalace smířčího kříže na Bílé hoře

Den lenosti aneb Zastaveníčko

Víte, jak se u nás pozná podzim? Ráno oblékáme dlouhé rukávy namísto krátkých. A víte, jak se u nás pozná zima? Ráno si oblékáme krátké rukávy - vždyť už se topí.

Sedím u kadeřnice a dámy zrovna pomlouvají listopad. Jak je hnusnej, depresivní, nepříjemnej. A že se nedá dělat nic jiného než uklízet, dívat se na telku a něco vypít na posilněnou, než začneme péct cukroví a rozvěšovat umělé chvoje a vánoční dekorace. Neříkala jsem na to nic. Byla jsem totiž líná. A tak jsem si jen myslela na své věci a na to, že dnes ráno jsem si oblékla krátký rukáv, protože už se topí.

Lhala bych, kdybych vám teď chtěla předvádět listopad v křiklavých barvách jarního designu nebo jako přívětivý čas proteplený září indiánského léta. Lhát nebudu. Jsem totiž líná. Ale co udělám - a udělám to ráda - je, že se s vámi rozdělím o tu svoji listopadovou lenost. I kdybych vám jí ukrojila kus velký jako hotel Hilton, pořád mi jí ještě pěkná porce zůstane.

Jedno sobotní ráno jsem se probudila s pocitem, že dnes si pořídím depresi. Je listopad se vším všudy. Na římsu odkapává mlha, protože je jí tolik, že se už musí srazit, aby se vešla. Je smogový, brečtivý čas, a ta mlha je jako vata, která se lepí na oči i ústa a zacpává vám uši, takže vůbec nic neslyšíte. A co taky? Co je tady v tom mizerném čase ještě k slyšení? Vzpomněla jsem si na filmovou pohádku Tři veteráni. Když se ti hoši rozhodovali, kam půjdou a co podniknou, když dostali od skřítků tak skvělou výbavu, ten jeden řek „Já nikam nepůjdu, já se chci válet!“ A tak jsem místo depky vyhlásila Den lenosti neboli Zastaveníčko. Ten den vyhláši pokaždé, když se mi zdá, že by bylo dobré se zastavit a být alespoň jeden den sama se sebou. Tolik se odcizujeme - lidem, věcem, zvířatům, přírodě. Na to všichni občas myslíme. Ale že se odcizujeme sami sobě, že dokonce se sami sebe tak trochu bojíme, na to myslí málokdo. Co kdyby se od sebe na sebe něco dozvěděl, co kdyby na sebe prásknul něco, co by ho vykojilo z navyklých stereotypů prožívání a cítění? Vždyť by třeba pak musel o sobě přemýšlet a něco se sebou dělat! Nebojte se. Jeden den Zastaveníčka u svého vlastního srdce vás opravdu neohrozí. Zítra vás zase pohltí čas těch druhých. Přijměte Zastaveníčko jako dárek, kterým sami sebe obdarujete.

V tento - pro mě velmi slavnostní den - vstávám, když se mi chce a jak se mi chce. Zajímavé je, že nespím do oběda, ale s příjemným pocitem nicnedělání se zvolna vykulím z postele v obvyklou ranní hodinu. Ale kulím se pomalu a líně. Snídám vydatně, protože mám naplánováno být celý den líná. Na jídlo ani pomyšlení! Zásadně si nepouštím rádio ani televizi. To tak, aby mi do mého líného mozku pronikly zvuky, kterým bych musela naslouchat nebo o nich přemýšlet. Nic takového. Ticho tady bude!

Usedám do lenošky a lenoším. V hlavě si pouštím své nejsoukromější video. Tohle je myslím z předminulého léta. Jsou tam skály, vítr a slunce - a možná ještě někdo, kdo byl tehdy důležitý. Copak asi dělá? Ale ne, takhle kombinovat, na to jsem dneska líná.

Dokončení na str. 3

Jděte, ať lidé vidí, jak žijete

Mk 16,15-20

Bude třeba, aby všichni věřící křesťané Českobratrské církve evangelické začali společně přemýšlet o své víře a o vzájemných vztazích, v souvislosti s tím, zda některé sbory, anebo dokonce dnešní podoba církve, budou za deset, či patnáct let existovat. Motivací k tomu by nám mohla být moudrá slova: Víra se nepředává náborovým aktivismem, nýbrž svědectvím, které vzbudí zdravou zvědavost a pomáhá tak přijmout poselství, které zachraňuje, ve kterém Vzkříšený Kristus posílá učedníky šířit víru: „Kdo uvěří a dá se pokřtít,

bude spasen, kdo však neuvěří, bude zavržen”.

Především nám to může velice pomoci a napovědět nám, co dělat, když jsme nyní vystaveni, a řekl bych téměř odsouzeni, přijmout skutečnost postupné odluky církve od finanční závislosti na státní pokladně. Byla totiž zvolena nejhorší možná varianta takové odluky, a to za cenu, že za to naše církev hodně obětuje. Nikdo zřejmě tehdy nevzal do úvahy reálný stav a vývoj, tedy větší úbytek, než nárůst, nových členů církve. Víc než dříve se nyní ukazuje nedostatek aktivních

věřících, nedostatek povolání farářů a farářek. Nemluvě o tom, že za to, co se dnes od duchovního očekává a podmínky v jakých musí duchovní pracovat, nejsou tito duchovní odměňováni, jako je to třeba v sousedních zemích. Zcela se pominula situace venkovských sborů bez hmotných majetků, které by něco vynášely. Vždyť v době svého rozkvětu mohly tyto sbory existovat jenom díky podpoře několika selských rodin. Dnes však v převážné většině tyto vazby nefungují, díky likvidační politice minulého komunistického

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: NA BÍLÉ HOŘE BYL ODHALEN SMÍŘČÍ KŘÍŽ

Kříž přivezl do Prahy a nainstaloval ho jeho autor, německý benediktin a umělecký kovář P. Abraham Fischer. Na díle, které už zdálky zaujme výraznou modrou barvou symbolizující nebe, pracoval tři roky. „Když na jaře začala pandemie, říkal jsem si, že se to kvůli omezením pohybu určitě nepodaří,” vzpomínal řeholník z opatství Königsmünster nedaleko Dortmundu, kterého do Prahy doprovázeli dva spolupráti.

Na Bílé hoře se 8. listopadu konaly ekumenické nešpory, které vedl předseda ČBK arcibiskup Jan Graubner a předseda ERC Daniel Ženatý. Následovala tři zastavení s modlitbami (katolickou, protestantskou a židovskou) cestou do Aleje exulantů, kde byl kříž slavnostně odhalen. Setkání skončilo u symbolického ekumenického hrobu padlých vojáků v blízkém klášteře. „Chtěl bych vyzvat, aby se lidé přišli ke kříži či mohyle pomodlit individuálně,” vybízí Petr Jan Vinš, generální sekretář ERC.

K modlitbám a zapálení „svíce za uzdravení“ zvou i sestry benediktinky, které uvedly: „Je lepší zapálit svíčku, než proklínat tmu...”

podle ERC

PAPEŽ FRANTIŠEK TELEFONOVAL JOE BIDENOVÍ

Ředitel Tiskového střediska Svatého stolce, Matteo Bruni, potvrdil, že papež František 12. listopadu telefonicky hovořil s Joem Bidenem. Telefonát následoval po gratulaci Biskupské konference USA „druhému katolickému prezidentovi v dějinách země“. Podle prohlášení volebního týmu Biden-Harris poděkoval Joe Biden „Jeho Svatosti za požehnání a blahopřání“ a „ocenil papežovo vůdčí postavení v podpoře míru, smíření a společných mezilidských vztahů ve světě“. Dále vyjádřil přání spolupracovat s papežem Františkem „na základě společné víry v důstojnost a rovnost všech lidí v záležitostech, jakými jsou pozornost vůči vyřazovaným a chudým lidem, klimatická krize, přijímání a integrace migrantů a uprchlíků v našich společnostech“.

www.christnet.eu

EVANGELÍCI VYDALI VÝZVU NA PODPORU VZDĚLÁVÁNÍ

V neděli 15. listopadu jsme si připomněli 350 let od úmrtí posledního biskupa Jednoty bratrské, vzdělance, teologa, spisovatele a pedagoga Jana Amose Komenského. Jako nekatolík prožil většinu svého života v pobělohorské době v exilu (1628–1670). U příležitosti významného výročí se měla konat celá řada veřejných akcí například divadelních představení. Místo toho se připomínka výročí přesunula do virtuálního prostoru. Českobratrská církev evangelická na stránkách e-cirkev.cz prezentuje výběr materiálů, aktivit a podnětů k promýšlení, např. život a dílo Jana Amose Komenského pohledem historika Jaroslava Kumperry, audio čtení Komenského spisu Praxis Pietatis či pojednání komeniologa Petra Zemka o Komenského představě jednoty křesťanů a reformy církve.

V souvislosti s výročím pak synodní rada ČCE vydala výzvu na podporu vzdělávání v době omezení kvůli pandemii nemoci COVID-19. Výzvu považují za obzvlášť důležitou v čase uzavření škol, protože Komenský dal světu základy moderního vzdělávání přístupného všem. Připomínají, že na významu vedle solidarity jako základního kamene vyspělé společnosti nabývá i kvalita a dostupnost vzdělání společnosti. „Právě dnes je proto podstatné pomáhat ve vzdělávání těm, kdo nemají potřebné vybavení nebo motivaci ve svém okolí. Jsme proto vděční za všechny iniciativy, které organizují vzdělávání na dálku, vymýšlejí nové formy výuky či ji podporují materiálně a finančně“, uvádějí členové synodní rady.

Synodní rada se rozhodla, že v následujících dnech podpoří celkovou částkou 100 000 Kč organizace, které se zabývají podporou vzdělávání tam, kde je to v současné době znemožněné. Podpořit chtějí zejména ty organizace, které usilují o moderní způsob výuky, podporují inkluzi, pěstují dialogický charakter vzdělávání nebo kritické myšlení. K finanční podpoře, k dobrovolnictví, nebo k nabídce doučování pak vyzývají i jednotlivce. Seznam několika doporučených vzdělávacích institucí a projektů pak uvádí na webu www.e-cirkev.cz/vzdelavejme.

podle www.christnet.eu

MODLITBA ZA PŘEKONÁNÍ PANDEMIE Z LETADLA

Modlitba za překonání pandemie koronaviru, za nemocné a ohrožené a za lidskou sounáležitost zazní nad Prahou z paluby historického letadla Lockheed Electra. Pronese ji převor bosých karmelitánů, Pavel Pola. Proglasu řekl, že ho k letu strojem z pozůstalosti podnikatele Jana Antonína Batí pozval server Seznam Zprávy. "Je to příležitost, která je jednou za život, takže jsem rád za možnost proletět se tímto letadlem," poznamenal k historickému letadlu, o které se starají na malém letišti Točná na okraji Prahy. "Samozřejmě je to trochu šou, ale když je možné díky tomu předat určité poselství, dobrou zprávu více lidem, pokládám to za příležitost, kterou je vhodné využít," komentoval Pavel Pola celou akci, která předcházela oslavám 17. listopadu a připomínce Dne boje za svobodu a demokracii. "Samozřejmě když si z toho někdo vezme jen to hezké a lákavé pro oči, tak to udělá. Já tam ale jdu s tím, že tam chci přednést modlitbu, ve které vidím smysl a kterou je možné říci kdekoliv," dodal bosý karmelitán z Prahy.

podle www.proglas.cz

Od koronaviru ke klimatu

Rok 2020 prožíváme ve znamení různých omezení v souvislosti s hrozbou nákazy koronavirem. Vážnost situace způsobila, že jsme museli hodně výrazně změnit způsob života. Abychom odvrátili hrozící kolaps, museli jsme se – doufajíc že dočasně – vzdát mnoha složek našeho běžného života. A některé nám hodně chybějí. Věřím, že uzavření škol v dané situaci je moudré, ale je to hodně velká oběť hrozbě, která je kolem nás. Nezávisle na šíření virů probíhají procesy vyvolané klimatickou změnou a potvzrují ji. Změna podnebí je skutečnost; těch, kdo o ní pochybují, je velice málo a stále jich ubývá. Poněkud jiná otázka, která však leží poněkud mimo základní linii tohoto zamyšlení, je, zda a do jaké míry je tento proces důsledkem lidské činnosti. Je prakticky jisté, že se člověk na ní nezanedbatelně podílí. Kvantifikace jeho podílu není dobře možná už proto, že změny mají i přirozený původ a změny způsobené člověkem mohou vzájemně ovlivňovat a podporovat. Každopádně zde probíhá proces, který ohrožuje naše lidské pobývání na Zemi v jeho současné formě.

Koronavirus spustil alarm. Klimatické změny sledujeme v jiných časových dimenzích, ale ony jsou také alarmující. Nejde při nich ovšem o časové intervaly, které by byly "geologické"; během našich životů jsme svědky mnoha změn a procesů, které většinou jsou pro náš život nežádoucí. Pevninské ledovce mizí takřka před očima. Ažak adekvátní reakce chybí. Občas se podepíše nějaká mezinárodní dohoda (pokud možno se vzdáleným časovým horizontem), její důsledky pro způsob života se ovšem pořádně nedomýšlejí. Při tom je jasné, že ten se musí výrazně změnit.

Postavil jsem vedle sebe lidskou reakci na koronavirus a na měnění se klima. Příčiny těchto hrozeb jsou zcela rozdílné. Ale přesto je tu něco, co je spojuje. Současná omezení nás vedou ke změně životního stylu. Většinou se asi těšíme, až skončí. Ale nemě-

Jděte, ať lidé vidí, jak žijete

Dokončení ze str. 1

bolševického režimu a díky špatné zemědělské politice vlád po pádu režimu. Tedy ti přeživší, co se mohli vrátit na své statky a skoro třicet let znovu hospodaří, musí čím dál více zápasit o přežití a svoji vlastní existenci. Archivy ukazují a na to se také zapomnělo, že nikdy na sbor nepřispívali úplně všichni členové, všichni neplatili stejný, očekávaný nebo doporučovaný salár. Totiž, kdo žije v realitě, tak vidí, že tu byly, jsou a budou mezi lidmi velké sociální rozdíly. Podle selského rozumu není přece reálné, aby úplně každý dospělý člen sboru, včetně důchodců, si mohl dovolit dávat 5 % ze svého ročního příjmu. Mnozí dnes čelí větším výdajům na domácnost, na energie, na bydlení, potraviny, školu, léky apod. Myslel tenkrát někdo při zvažování typu financování církví, na mladé rodiny, kde je samozřejmě vítáno, když přivedou na svět více jak tři děti, ale je tu i skutečnost, že po celou dobu mateřské dovolené, kdy matka bývá doma třeba i několik let, celou rodinu živí jen plat otce? Ptal se poctivě někdo odpovědný lidí z venkovských sborů na názor, jestli je pro ně z hlediska sociálních poměrů v místě, do budoucna reálné jít cestou samofinancování? Zohledňuje se někde kupříkladu i to, že faráři dnes neslouží jenom pro sborové společenství, ale často musí, což jistě patří do jejich poslání, působit na lidi a být tu pro lidi, kteří nejsou a nemusí být výhradně členové církve. V případě takové služby se nelze spoléhat na příjmy od lidí mimo církev, proto by v tomto případě bylo dobré spolupracovat se státem. Rozhodnutí radikálně odříznout církev od státu a nahradit to strategickým plánem, se v situaci řady sborů jeví jako nešťastný způsob, jako ne příliš dobře sociologický zvážený krok. V kontextu toho, jaká je dnes reálná situace v rodinách a v celé společnosti, to ukazuje na to, že jde o nedomyšlený kompromis. Působí jako způsob rozhodování podle velmi ideální situace, učiněné na základě nějakých počítačem vytvořených statistických tabulek. Budeme se tedy připravovat na sloučení, nebo budou muset faráři pracovat na zkrácený úvazek, což je další nereálný prvek z hlediska služby a provozu sboru a misijního poslání? Zatím se to ukazuje jako

zvrat, který mnoho dobrého nepřinese. Nejvíce na to doplatí sbory, které znovu vstávají z mrtvých, to se ale neděje geometrickou řadou. Reálná situace je taková, že členové církve optimisticky přibývají a sborový život se rozjíždí, ale jsou to pouze jen jednotlivci, jen malé skupinky, a to se nikdy nevyrovná s tím, kolik by nakonec sbor reálně potřeboval ročně vybrat. Nabízí se tu ještě jedna otázka, má církev oprávnění prodávat to, co jí bylo svěřeno, anebo dokonce prodávat sama sebe? Jak se tedy vyrovnat s tím, co na nás navalila doba, která nikoho nešetří, co se týká požadavků na získávání a vydávání peněz. Nejsme toho totiž nikdo a nebudeme toho nikdo ušetřen, a to ani v církvi. Proto si musíme víc jak jindy říci, že je tu teď ten správný čas vrátit se poctivě k Písmu, hledat způsob, jak jej brát do ruky a jak je číst v kontextu naší doby.

Podívejme se třeba na Marka, jednoho ze čtyř evangelistů, na jeho evangelium. Markovo evangelium bylo napsáno jako první. Je jednoduché, snadného stylu a velice přístupné. Jeho jednoduchost, s níž líčí Marek Pánův život, je proti krkolomným přednáškám o strategickém plánu, mnohem více útěšná. Marek ve svém evangeliu na závěr podává, jak Pán svěruje učedníkům jedno velké poslání. Zjevuje se jako Spasitel, jako jednorozený Syn Boží. Zjevil se tak, jak předpovídali proroci celému Izraeli a jeho lidu, blížeji pak apoštolům a učedníkům. Pán se zde s nejbližšími loučí a odchází. Učedníci byli přímými svědky toho, že byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Před tímto svým odchodem, nanebevstoupením, se však ještě zjevuje jedenácti učedníkům, aby jim řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu“. Tohleto je ten odjakživa hlavní úkol a poslání učedníků na tomto světě. Jedná se tu o misionářský rozměr víry. Jedná se o povolání a poslání každého, kdo uvěřil. Vyplývá z toho jedna základní podmínka, a tou je, že víra se buď předává, anebo neexistuje. Víra rozhodně není něčím, co je určeno pouze mně. Víra je přece výjimečná a je také s ničím neporovnatelná. Pravá víra se sdílí a předává. Jak často ale podléháme pokušení nadřazovat svoje zájmy o moc a postavení, nad zájmy

a smysl víry? Víra, ta vždycky vede, aby věřící vycházel ze sebe a víru předával. Víru je třeba předávat a nabízet především svědectvím: Jděte, ať lidé vidí, jak žijete.

Víra nezbytně vede od sebe ven, vede tě, abys ji předával, protože víra se sdílí bytostně, tedy od člověka k člověku. Máš-li víru, musíš nezbytně vyjít ze sebe. Musíš vyjít ze sebe a vyjevovat víru sociálně, v mezilidských vztazích, v komunikaci s druhými na všech úrovních. Víra je sociální, ale určitě v ní nejde o žádné přetahování, proselytismus, cílené získávání věřících. Věřit znamená nedělat nábor na základě strategického plánu. Znamená ukazovat zjevení, poznání toho, co mi Bůh dal a dává, a žít tak, aby Duch svatý mohl působit v druhých svědectvím, žít službou svědka, službou tam, kde žiji. Služebnost to je způsob života. Nemyslí se tím úslužnost, otročení, podřízenost.

Říkám-li, že jsem křesťan a žiji-li jako křesťan, má to mít přitažlivost. To je to pravé svědectví o víře. Proto bychom měli s lidmi žít a až oni spatří naše svědectví, zeptají se: Proč tak žiješ? Víru je třeba předávat, ale nikoli přesvědčováním, nýbrž nabízením svědectví, žitím toho, co ze mě dělá věřícího v Boha, člověka Písma a člověka evangelia. A s tím pevně souvisí pokora, o níž mluvil apoštol Petr v prvním listu: „Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným.“ (1 Petr 5,5b)

Víme ale, co to vůbec znamená vyjít ze sebe? Vyjít ze sebe znamená podílet se stále více na logice Boha, logice kříže, která není v první řadě logikou bolesti a smrti, nýbrž lásky a sebedarování, jež vede k životu. Znamená to účastnit se logiky evangelia, následovat, provázet Krista a zůstat s ním. Vyjít ze sebe sama, ze znaveného a zvykového způsobu života víry, z pokušení uzavírat se do vlastních schémat, která zužují horizont Boží kreativity. Bůh vyšel ze sebe, aby přišel mezi nás, rozbil svůj stan mezi námi, aby nám přinesl svoje milosrdenství, které zachraňuje a obdařuje nadějí. Také my, chceme-li jej následovat a zůstávat s ním, nesmíme se spokojit s přebýváním v ohradce devětašedesáti ovcí, ale musíme vyjít a hledat spolu s ním ztracenou ovci, tu nejvzdálenější. Vyjít ze sebe jako Ježíš, jako Bůh vyšel ze sebe v Ježíši a Ježíš vyšel ze sebe kvůli nám všem.

Hlásejte evangelium všemu tvorstvu a pak budete konat zázraky. Zázraky se mohou dít i dnes a myslím, že bez zázraků bychom zašli na úbytě. Máme jistotu, že Pán bude s námi až do konce světa. Provází nás. Při předávání víry je Pán neustále s námi. Ideologii předávají učitelé a dnes různí vůdcové politických hnutí, ale mám-li víru, která je nachystaná k předávání, Pán mne bude provázet. Prosme proto Pána Ježíše, aby nám pomohl žít svoji víru. Žít víru s otevřenými dveřmi, transparentní víru, nikoli náborový aktivismus a s očekáváním placení členských příspěvků. Zkrátka ukázat, jaký jsem. A vzbuzením zdravé zvědavosti pomáhat lidem přijmout poselství, které je zachráná a které může zachránit malé sbory a dokonce i naši církev.

Upravit a sepsal:
Dušan S. Ehmig

Jiří Nečas

160 LET OD NAROZENÍ (18. 8. 1860) A 115 LET OD JEJÍ NÁVŠTĚVY NA TĚŠÍNSKU

Kdo je Kristína Royová? **Autorka nejlepší křesťanské literatury ve střední Evropě.** Napsala pro děti i dospělé mnoho kvalitních a duchovně hodnotných knih, které jsou stále čteny, překládány a tištěny. **Jedna z nejpřekládanějších slovenských spisovatelek.** Některé její knihy byly vytištěny již ve 31 jazycích. V současné době jsou překládány do sedmi sibiřských jazyků. **Horlivá pracovnice v charitativní oblasti.** Pečovala o děti podomních obchodníků, o sirotky, založila diakonii ve Staré Turé, zorganizovala vybudování sirotčince, nemocnice a domova pro staré lidi. **Autorka mnohých článků,** kterými šířila duchovní probuzení. **Autorka a překladatelka duchovních písní, z nichž některé jsou zpívány do dnešního dne.** **Pokorná služebnice Pána Ježíše Krista,** jejíž práce byla oceněna dvěma filmy ve Slovenské televizi a mnohými články v časopisech a knihách. Kristína Royová se narodila 18. srpna 1860 v městečku Stará Turá asi 100 km severně od Bratislavy. Byla druhým dítětem manželů Augusta a Františky Royových. Otec Kristíny August Július Roy byl 37 let evangelickým farářem ve Staré Turé. Byl vzorem šlechetného a čestného člověka v rodině, v církvi i v národě. Rodina žila skromně a střídmě. Matka Kristíny, Františka, byla oblíbena ve svém okolí a pro své děti byla dobrým příkladem. Kristína hovořila o manželství svých rodičů jako o velmi harmonickém, z něhož plynulo na děti velké Boží požehnání. Ve své rodině získala Kristína základní vědomosti o Pánu Bohu. Významnou pomocnici měla ve své starší sestře Marii, která se narodila r. 1858 a byla hudební skladatelkou a básnířkou. Už v dětství komponovala náboženské skladby. Je autorkou mnohých duchovních písní. Vzdělání získala Kristína především v rodině, a to od vzdělaných vikářů jako byli Ján Mocko a pak Michal Roháček, který studoval v Erlangen; byl duchovně probuzeným člověkem a také prvním nositelem duchovního světla pro obě sestry. Po pěti letech požehnané práce zemřel na tuberkulózu. Jeho svědectví mělo zásadní vliv na duchovní

život Kristíny. Ve třinácti letech byla přijata do Bratislavy na maďarsko-německou „měšťanskou školu.“ Bydlela v dívčím penzionátu, kam po večerech přicházela ovdovělá paní Heklová a četla dívkám novely z knihy Gartenlaube. Zde v Bratislavě si Pán Bůh začal připravovat Kristínu pro spisovatelské povolání. Významný vliv na sestry Royové měla rovněž misijní probuzenecká literatura, kterou vydával Viktor Horňanský v Budapešti, pracovník skotsko-židovské misijní společnosti. V roce 1886 navštívily sestry Mária a Kristína svého strýce Pavla Roye v Kochanovcích, kde se seznámily s českým křesťanským časopisem BETANIE, který vydával Ing. Josef Kostomlatský, s nímž sestry navázaly pak písemný kontakt. Čtení časopisu „Betanie“, který si později předplatily, prohloubilo v srdcích obou sester velký zájem o duchovní hodnoty. Na pozvání redaktora Josefa Kostomlatského navštívily pak obě sestry v září 1888 město Písek v Čechách. Pobyt v Písku byl požehnaným zakončením jejich cesty „za světlem“. Sestry zde prožily poznání svých hříchů - své duchovní pychy a učinily upřímné pokání před Ježíšem Kristem. Zde se začala nová etapa jejich životní cesty - etapa „se světlem“. Bratr Kostomlatský pozval pak obě sestry na přednášku Dr. Baedekera do Prahy. Po setkání s ním se rozhodly zasvětit své životy cele do služby Ježíše Krista. Dr. Baedecker jim požehnal a ve jménu Božím je vyslal k evangelizační práci. Zde se sestry rozhodly, že obětují své životy do služby evangelia pro slovenský národ. Kristína píše ve svých vzpomínkách: „Keď v Písku zosňatá mi bola ťarcha hriechu, vtiahol do duše pokoj, ktorý tento svet nedáva, ale ani vziať nemôže. V Prahe smela som v práva kráľovskej dedičky vstúpiť a šľachtictvo Božej dcéry bolo mi udelené, s ním právo mať podiel na službe, na bojoch, i na víťazstve a sláve Ježiša Krista Kráľa.“ (Citát z knihy Za svetlom a so svetlom.) Po návratu z Prahy začaly sestry Royové konat misijní službu ve svém rodném městečku. Všimaly si velké bídy lidu i velké zaostalosti dětí. Začaly shromažďovat děti ve svém vlastním skromném bytě, kde

je učily recitovat texty z Bible a zpívat duchovní písně. Založily na Slovensku první nedělní školu. Když dětí přibývalo, pronajaly si větší místnost. Přicházelo až 80 dětí. Sestry shromažďovaly nejen děti, ale i dospělé, kteří chtěli při práci s dětmi pomáhat a měli zájem společně číst Boží slovo a spolu se modlit. Do duchovní práce se zapojil i mladý učitel Ján Chorvát, který uvěřil v Pána Ježíše a dle doporučení Dr. Baedekera odešel pak v roce 1890 na studia do misijního ústavu Chri-schona ve Švýcarsku. Práci s dětmi rozšířily pak sestry Royové o diakonickou práci s dětmi „hauzírerů.“ Byli to podomní obchodníci, kteří odcházeli na deset měsíců do světa a své děti světili do péče sestrám Royovým. Pro tyto děti byl však potřebný dům. Sestry koupily starý dům a v něm začaly realizovat svoji sociální práci. Dům dostal název „Útulňa“. Ve větší místnosti byly děti se svými pečovatelkami, v menší místnosti psala Kristína své knihy. Pak přišly těžkosti a zkoušky. Od srpna 1890 do září 1894 prošly sestry Royové ohněm zkoušek. Po smrti otce Augusta Roya v roce 1884 byl farářem ve Staré Turé jejich švagr Ludovit Čulík. Jedné neděle řekl z kazatelny následující slova: „Pán Ježíš vyčistil Jeruzalemský chrám. Zvia-zal bič z povrázokov a ním vyhnal všet-kých, čo učinili z domu Božieho peľeš lot-rovskú. Tak musíme aj my učiniť, vyhnať všetkých bludárov, ktorí nám našu cirkev tupia.“

Stanislav Kaczmarczyk
Pokračování příště

VARHANY A SLEJVÁK

Dostat se v sobotu za značně pošmourného počasí do Křižlic v Podkrkonoší není opravdu nic záviděníhodného. Z Libštátu (kde jsem farářoval) to znamená dvakrát přestupovat. Stará Paka, Martinice, a vystoupit posléze ve Víchové. A pak pěkně vzhůru silničkou, nikterak mimořádně udržovanou, do malebných Křižlic. Samozřejmě – jednu a posléze jdu vykonat pohřeb na horském „veselém“ hřbitově, uprostřed něhož stojí půvabně opravený kostelík. Původně byl luterský, o čemž svědčí zachovalý oltář. Asi po hodině cesty pěšmo jsem konečně na místě. Mám chvíli času, a proto zamířím na faru, kterou měl tehdy „propachtovanou“ jiný pražský sbor. Dostanu čaj, kterým v sychravém počasí nepohrdnu. Kdybych neměl před „služebností“, bodl by arcití spíše grog. Doba začátku pohřbu se však neúprosně blíží, a tak opouštím útulnou faru a mířím k nedalekému malebnému kostelíku. Během vlastního obřadu v kostele se nic mimořádného nepříhodovalo. Zlověstně se však zatáhla obloha. V Křižlicích mají velmi dobrý zvyk, zajisté chvályhodný i originální. Při spouštění rakve do země se v kostele otevrou okna a varhaník spustí „forte“. Tak, aby venku na hřbitově všichni přítomní dobře slyšeli pohřební píseň a případně ji mohli i zpívat. I to je možné. Při zmiňovaném pohřbu hrál varhaník chutě všechny sloky tklivé písně. Dával si skutečně velmi záležet. Těm, kdo stáli venku u otevřeného hrobu, to zase až tak milé zřejmě nebylo. Varhaníkovu úsilí sotva ocenili, natož docenili. Důvod byl zcela prostý. Strhla se nemilosrdná průtrž mračen. Rakev byla sice už uložena do země, ale četní účastníci smutečního obřadu trpělivě čekali, až varhaník konečně dohraje, a farář obřad zakončí požehnáním a poděkováním přítomným za hojnou účast. Byli jsme všichni pořádně promoklí. Jedním slovem: durch. Zmokla mi i Kralická Bible, kterou jsem dostal při ordinaci roku 1975. Podle stránek, tehdy deštěm nejvíce smáčených, mohu dodnes – po více než čtyřiceti letech – poznat, jaký oddíl jsem četl nad hrobem. Možná, že i slejvák měl svůj smysl. Poťouchle mi napadá: Nevyzízoval si snad varhaník nějaké účty s ovečkami? Anebo chtěl, aby na tento pohřeb opravdu nikdy nezapomněly? Pokud ano, tak se mu to velmi zdařilo.

Jaroslav Nečas

Novinka

JOSEF PROKEŠ: PÁN SE STARÁ

Po předmluvě V. Malého se autor (*1980) ve 24 kapitolkách zamýšlí nad základními otázkami dnešního křesťana a církve. Tematem je zjištění, že nový život není lidským dílem, ale vždy přelomovým skutkem Božím. Tak to poznal Abraham, když se chystal obětovat Izáka (Gen 22,8); takové je Kristovo vzkříšení, tak je tomu s obrácením hříšníka a s vyslyšením modlitby. Vždy jde o něco překvapivého, protože to přichází z jiného světa, který přesahuje naše představy. Pisatel ví o duchovním vyhoření ve středním věku, od kterého odvozuje i známé sexuální delikty. Každý člověk (i kněz) potřebuje v pravou chvíli slyšet prorocké napomenutí. (Pro rodiče je užitečná otevřená kritika od adolescentů.) Upřímné a respektované společenství má odbourávat pocit domýšlivé bohorovnosti. Bůh nás přivádí na nové nevyšlapané a nezajištěné cesty, jak to objevujeme u rané církve nebo u církvi v zemích třetího světa. (Významná je práce laiků, zájem o sociální otázky a skupinky.) Vždy nás Bůh vyzývá k odvážnému rozhodování v Duchu svatém. Autor několikrát cituje papežovu encykliku "Radost z evangelia" (2013). Radost z Krista rovněž zvětšujeme okolnímu světu. Vydal Portál v r. 2019 - 144 stran.

Bohuslav Vik

Den lenosti aneb Zastaveníčko

Dokončení ze str. 1

Přepínám své duševní video a přitom moje ruce zabloudí k misce na stole. Nejsou na ní buráky ani bombóny. Je plná kamínků, krásných, jakoby vyřezávaných broskvoových pecek, mušlí, korálků a jiných cenností. Probírám se tím vším a rozmazluji své prsty a dlaně pocity a dotecky, na které mívám málo času. Ale dnes jsem líná a tak si to můžu a chci dovolit. Na okenní římsu přestaly dorážet kapky a tak otvírám okno a zhluboka se nadechuji. Smogová vata se rozpustila a já cítím na tváři velmi líné paprsky velmi líného slunce. Je to jen okamžik. Za chvíli mám orosený obličej a vzduch, který dýchám, je ostrý jako doušek domácí pálenky. Neměla bych si dát něco na zahřátí? Ani náhodou – na to jsem moc líná. A také nechci, aby se mi rozběhly mozkové závity. Jen ať si zůstanou pěkně zavinuté. Co to tu voní? Aha, to je ta kytka, kterou zítra odneseme na hřbitov. To je ale zvláštní vůně! Něco jako koření nebo něco jako podzim, něco jako kostel? Něco jako chryzantéma, no jasně! Zastrkávám svůj alergický nos mezi to kvítí a stěhuji se na nějaký virtuální venkovský hřbitůvek. Je skromně prohrátý zubatým sluníčkem, voní svíčkami, spadaným listím a nostalgií. Někdo mi čte z náhrobku nápis: Zde leží Cimbura Jan, který nade vše miloval koně a lidi. Ten hřbitůvek je v Putimi. Byla jsem tam asi před sto lety, zastávkou na jedné jinak zbytečné cestě. Muselo se mi tam líbit, když jsem si na to dnes vzpomněla. Připomínka spadaného listí a protahování mého nebývale líného psa mi domluvíly, abych přeci jenom šla ven. Líně na sebe navlékám bundu, беру vodítko a hůl a jdeme. Na ulici potkávám sousedovic rodinu. Šíleně spěchají. Kam? Do supermarketu. Co tam? Akce! Jak to vypadá? Děti jsou šťastně odložené v dětském koutku a my si (asi také šťastně) nakupujeme výhodné zboží. Áha. Můj pes se rozhodl, že využije volného pohybu k tomu, aby nebyl líný. No, je to jeho věc, stejně jako těch sousedů. Létajícího psa registruji jedním uchem, které mi podává informaci o vzdalu-

jící se a zase přibližující rolničce. Já sama se líně blížím na konec parku, kde je klid, ticho a žádní vlčáci. Potkává mě nějaká osoba. Nebo já ji? Říká Dobrý den a já jí stejně odpovídám. Mineme se, aniž bychom spolu zapředly rozhovor. Jsme líné. Pod nohama cítím kaštiny. Pár si jich nasbírám. Hladí mi v kapse schovanou ruku a já dumám, že si možná doma z těch kaštanů a zápalek udělám panáčka. Nebo nějaké pohádkové zvířátko. Jestli nebudu líná – a to možná nebudu. A tak mi ty kaštiny přihrály dávné kaštanové divadlo, které následovalo po podzemních vycházkách s dětmi, když ještě byly malé. Hru jsme si vždycky vymysleli. Bylo to v dobách, kdy se mým dětem ještě víc líbilo kaštanové divadlo než televize nebo počítačové hry. A tak si cestou z parku přemýšlím, kde a kdy se stal ten předěl. A jestli těm mým dětem k něčemu bylo kaštánkové divadlo, králičí pelíšky, které jsme si dělali ve vysoké trávě, večerní četba nebo vyprávění pohádek. Ale jsem moc líná na to, abych se produmala až k nějakým hlubokomyslným závěrům. Doma je teplo a klid. Pes už zase spí a občas mluví ze sna. Strávili jsme spolu příjemnou chvíli, kdy jsem ho hladila a on ležel na zádech a blaženě pochrochtával. Je to takový speciální zvuk, něco mezi chrochtáním malého vepřika a kočičím předením. Vždycky se tomu musím smát. A můj pes se taky směje, a ani on ani já pořádně nevíme, cože je tady k smíchu. Poslouchám hodiny, jak tikají. Dnes mě jejich připomínky vůbec nevzrušují. Tikejte si, jak chcete, mě nemůžete vyprovokovat. Jsem totiž líná. Hodiny, jako by pochopily význam dnešního svátku, tikají mnohem pomaleji a mnohem tišeji. Tak snad přeci jen trochu hudby? Líně hledám tu nejlínější. Podařilo se mi vyhovět si. Ležím na válendě a přemýšlím líně o sobě, dětech, o parku a vránách, které mě doprovázely. Myslím na někoho, kdo tu býval a už není, i na ty, kteří zůstávají, přicházejí, někdy potěší, jindy naštvou. Možná bych mohla jít večer do divadla, ale možná si zase vezmu tu utahanou psí bundu a půjdeme s mojí psicí do parku naslouchat, jak padají hvězdy. Možná, možná... Oprošťuji se od plánů a podrobností. Hlavou mi protéká líná řeka hudby a já nic nemusím. Je přeci listopadové odpoledne, čas krásného dušičkového lenošení.

Delicie Nerková

Jsmespolečensky potřební?

Nedávno jsem si přečetl názor nějakého odboráře, který se radoval z toho, že téměř polovina restaurací zkrachuje. Vycházel z předpokladu, že utrácet v hospodě není nezbytné. Podporuje to prý spotřebu na nepravém místě. Dodal, že číšníci a servírky se klidně mohou přemístit do průmyslu, kde budou společnosti přinášet alespoň nějaké hodnoty, protože výroba, to je přidaná hodnota. Uvědomil jsem si, že před sto lety by taková slova nadšeně uvítaly spolky žen a dívek působících při kostelech, které tehdy usilovaly o zákaz hospod jakožto doupěte neřesti, kde jejich muži utrácí a tím ožebračují rodinu. Stejně jako dnes by možná leckterá manželka či družka ponechala vládní zákaz restaurací trvale a čím méně jich bude, tím líp. Jenomže ejhle. Dnes již dávno neplatí, že v hospodách naleznete jen ochlasty. Lidé tam chodí na obědy, občerstvují se na výletech či dovolených, probíhají v nich různá jednání, setkání, školení atd. Proto zákaz nepodporuji, i když jistě zkulturnění bych uvítal. Ostatně, kdybychom připustili argumenty odboráře, mohli bychom stejnou logikou dojít například k závěru, že je moc televizí a že když jich polovina zanikne, vůbec to nevádí, proto lidé si alespoň nezkazí oči, když se nebudou tolik dívat. A samozřejmě musím dodat, že z tohoto pohledu mohou soudruzi opět začít říkat, že náboženství vůbec není potřeba a mělo by se zakázat, třeba proto aby lidé zbytečně nemrhali časem a mohli dělat v tom průmyslu. Koho by ty myšlenky lákaly, tomu připomínám, že taková doba tu už jednou byla. V kostele třeba skladovalo JZD brambory, aby se prostor efektivně využil, ale k čemu to vedlo? V této souvislosti bych rád připomněl, že v Písmu svatém se můžeme dočíst o zákazu bohoslužeb například v Babylonu: „Všichni královští vládci, zemští správcové a satrapové, královská rada a místodržitelé se uradili, abys královským výnosem potvrdil zákaz: Každý, kdo by se v údobí třiceti dnů obracel v modlitbě na kteréhokoli boha nebo člověka kromě na tebe, králi, ať je vhozen do lví jámy. „ (Daniel 6,8) Možná, že k podobné situaci došlo i opakovaně, křesťané se v různých dobách nemohli scházet a nebo byli nuceni uctívat císaře, pohanské modly či cizí božstva. Mám však naději, že Hospodin neopustí svůj lid, že podobné situace jsou jen zkouškou naší víry a že se nakonec Bůh oslaví a zahrne nás svým pokojem. Ó kéž by se tak stalo brzy. Amen.

Ivo Kraus

Soutěž pro mladé do 30 let

Světová rada církví vyhlásila soutěž o nejlepší esej pro mladé, kteří by se chtěli zamyslet nad tématem „Budoucnost mezináboženského dialogu“. Soutěž připomíná 50. výročí Úřadu pro mezináboženský dialog a spolupráci Světové rady církví. Cílem soutěže je povzbudit mladé lidi do 30 let se zájmem o oblast mezináboženských vztahů a angažovanosti, aby rozvinuli a podělili se o své úvahy na různá témata, například křesťanské teologie mezináboženské angažovanosti, nějaký aspekt jiné náboženské tradice relevantní k jejímu vztahu ke křesťanství, náboženský pluralismus obecněji, případně teorie nebo praxe mezináboženského dialogu. Esej se také může zamýšlet nad mezináboženskou spoluprací v zájmu všeobecného blaha nebo Světovou radou církví a mezináboženskými vztahy. Pět nejlepších esejů vybraných porotou, kterou tvoří programoví vedoucí SRC a pedagogický sbor Ekumenického institutu v Bossey, bude publikováno v ročníku 2021 Současného dialogu, časopisu SRC pro mezináboženské vztahy. Vítězní autoři budou mít následně možnost osobně nebo virtuálně prezentovat svou práci na konferenci Budoucnost mezináboženského dialogu, která je naplánována na rok 2021. V této fázi je pravděpodobné, že účast na konferenci bude virtuální. „Doufáme, že tato esejistická soutěž přiláká účast, která bude nejen široká z hlediska různorodosti, ale i obsahově hluboká,“ řekl Rev. Dr. Peniel Rajkumar, programový koordinátor pro Mezináboženský dialog a spolupráci SRC. „Máme představu, že půjde o výměnu příležitostí. Mladí lidé budou mít možnost sdílet svůj dar vize a rozlišovacích schopností s celosvětovým ekumenickým hnutím a světové ekumenické hnutí bude mít příležitost nechat se inspirovat a oslovit nadějami, obavami a ambicemi mladých lidí.“ Příspěvky by měly mít délku 3500 – 5000 slov (včetně poznámek), měly by být v angličtině a řídit se stylistickým manuálem SRC, který je na vyžádání k dispozici na adrese media@wcc-coe.org. Příspěvky musejí být samostatným dílem účastníků a neměly by být dosud nikde publikovány. Uzávěrka přihlášek do soutěže je 15. ledna 2021. Pravidla esejistické soutěže SRC naleznete na následující internetové adrese: <https://www.oikoumene.org/resources/documents/wcc-essay-competition-for-youth-interreligious-dialogue-and-cooperation-0>

www.ccsk.cz

„Posláním od začátku do konce budiž hledati a nalézati způsob, který by umožnil, aby učitel méně učili, žáci se však více naučili, aby ve školách neměl místa křik, pocit ošklivosti, vědomí marné práce.“

* * *

„Ne ze souhlasu, ale z pochybnosti se rodí pokrok.“

Jan Amos Komenský

Tajemství umírání

Umírání bude prožívat každý z nás, dříve nebo později. Český básník Jiří Wolker, který se dožil jen necelých 24 let, napsal slova: „Smrti se nebojím, smrt není zlá, ale umírání se bojím, umírání je strašné.“ Mnozí lidé nechťejí o umírání a smrti ani slyšet. Jednomu dědečkovi připravovala rodina slavnost ke stému výročí narozenin. Zeptali se ho, jaký program mají připravit. Odpověděl: Připravte program jaký chcete, ale o smrti tam nesmí být ani slovo. Každý normálně myslící člověk ví, že má na tomto světě vymezený čas a jednou nastane chvíle, kdy z tohoto světa odejde. Mnozí si kladou otázku: Co vlastně budu prožívat, až budu umírat? Jistě to chceme vědět všichni, co budeme prožívat ve chvíli umírání. Jsme velmi vděční, že v Písmu svatém máme jasné odpovědi na naše otázky. O umírání napsal velmi výstižná slova apoštol Pavel v 2. dopise křesťanům v Korintu v páté kapitole. Vysvětluje zde tajemství umírání a používá k tomu dvě přirovnání. První je přirovnání těla člověka ke stanu. A my se ptáme: Proč přirovnává tělo člověka ke stanu? Stan je místem dočasného, přechodného bydlení. Ve starověku na blízkém východě mnozí bydleli ve stanech. I Pavel bydlel často ve stanu. Konstatuje, že tělo člověka je jako stan, ve kterém bydlí duchovní bytost člověka – tedy duše a duch člověka. Přebývání ve stanu je vždy dočasné. Když je pěkné počasí, bydlí se ve stanu příjemně. Při špatném počasí je bydlení ve stanu náročné. Podobně je tomu se stanem těla. Dokud je tělo člověka zdravé, je bydlení v těle příjemné. Když se však stan těla začne kazit, je přebývání v těle velmi komplikované, náročné, až bolestné. Apoštol Pavel prožil kamenování, věznění a měl ve svém těle mnoho trápení, a vyjádřil to slovy: „Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem.“ Co tedy mluví Pavel o umírání - o smrti těla? Umírání přirovnává ke chvíli, kdy člověk opouští stan. Vyjít ze stanu je velmi jednoduché, opustit stan není pro člověka žádný problém. Není to nic bolestného. Pro člověka věřícího v Ježíše Krista je opuštění stanu těla snadné a bezbolestné. V druhém přirovnání Pavel přirovnává tělo člověka k oblečení. Oblečení je velmi důležité v každé době, obzvlášť v zimě. A Pavel říká, že tělo je jako oblečení pro duši – pro vnitřní bytost člověka. Chvilí umírání přirovnává také ke svlékání oděvu; všichni víme, že když člověk svléká ze sebe oděv, je to záležitost prostá a jednoduchá. Není to nic bolestného. Tak je tomu i s umíráním. Duše věřícího člověka opouští oblečené tělo a odchází. Tělesné umírání není tedy pro věřícího křesťana nic hrozného, ani děsivého. Je to prosté jako opuštění stanu a jako svlečení oblečení. Jistě nás také zajímá: Kam vlastně duše člověka odchází? Apoštol Pavel hovoří v tomto textu jen o věřících křesťanech, tedy o těch, kteří patří Pánu Ježíši. Pavel připomíná důležitou skutečnost. „Čeká nás příbytek od Boha – věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.“ 2 K 5,1. Tedy připomíná, že křesťany čeká věčný dům v nebesích. Věčný dům je kontrastem ke stanu. Pavel mluví o nebeském

domově, který je věčný a nepodléhá žádné zkáze. Nebeský domov je kvalitní a trvalý. Bude to místo věčného přebývání. To je tedy nádherná perspektiva. Na zemi všechny domy i paláce chátrají. V nebesích nás čeká věčný dům – nádherný, trvalý, kvalitní. Pán Ježíš řekl učedníkům: „V domě mého Otce je mnoho příbytků. Jdu, abych vám připravil místo... opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ Jan 14,1-3. Když visel Kristus na kříži, obrátil se na něho lotr s prosbou: Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království. Před tím vyznal veřejně svoji vinu a zastal se Ježíše. Pán Ježíš na jeho prosbu odpověděl slovy: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ L 23,43. Jistě měl pak jistotu, že jeho duše odejde z těla do ráje. Matouš zaznamenal ve svém evangeliu slova, která řekl Kristus svým učedníkům, kteří ho poslouchali a následovali: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“ Mt 10,28. Těmito slovy potvrzuje, že ve chvíli umírání umírá jen tělo, duše odchází do duchovního světa. Když Pavel píše, že tělo člověka je oblečením pro duši, tak dodává, že chceme být oblečení šatem nebeským. To znamená, že my křesťané chceme být oblečení duchovním tělem, takovým, jaké má Pán Ježíš po vzkříšení. Bude to tělo dokonalé, nebude stárnout, nebude prožívat únavu, a nebude podléhat zákonům hmoty. V dopise křesťanům ve Filipis napsal: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.“ F 3,21. Proč Pavel připomíná, že duše člověka bude oblečena do nebeského těla? Proto, aby křesťané věděli, že Pán Bůh je dokonalým Spasitelem. Zachraňuje celého člověka – tedy ducha, duši i tělo. Toto nebeské tělo bude věčné. Nebeské tělo dostaneme ve chvíli, kdy Pán Ježíš přijde pro svoji církev. Hmotné tělo bude proměněno na duchovní, tedy na takové, jaké má Pán Ježíš po vzkříšení. Pavel to nové tělo nazývá nebeským oblečením.

V 1. Korintským v 15. kapitole Pavel

KONEC PODZIMU
*Jak peníz tiše položený slepci
jsi tu můj podzime
jak peníz tiše položený slepci
jste tady vy dny mé
Ty krásná větrnosti čistá
mi v dýmu natí
dětství vracíš zpět
a zase žádostiv se vracím
v stará místa
svou lásku povědět
Chudobě tvé a lidské bídě
že navždy jsem
jen s ní
podzime ve své tesklivě
jen na mne dolehni
a vyplat kovy listí svého
mě ze dnů odraných
a zbav mě všeho
bázlivého
bych jiné v sebe vdých
Jak peníz tiše položený slepci
jsi tu můj podzime
jak peníz tiše položený slepci
jste tady vy dny mé*
FRANTIŠEK HALAS

1. část

připomíná, že křesťané, kteří se dočkají příchodu Pána Ježíše pro církev, nebudou prožívat „svlékání těla“ – tedy tělesné umírání, ale jejich tělo bude proměněno ve zlomku vteřiny na tělo nebeské. Těla věřících křesťanů, kteří v minulosti zemřeli, budou v jednom okamžiku vzkříšena v nové duchovní kvalitě a jejich duše budou oblečeny do tohoto duchovního těla. Pavel se osobně velmi těšil na příchod Pána Ježíše pro církev, a proto napsal slova: „Nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přesně bylo oblečeno nebeské.“ Pavel nepochyboval o platnosti Božích zaslíbení. V připomenutém textu dva krát připomíná svoji důvěru: „Jsme stále plní důvěry.“ „V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána.“ To platí pro každého, kdo Pána Ježíše přijal, žije s ním a následuje ho. Lidé, kteří ve své lhostejnosti Pána Ježíše Krista dosud nepřijali jako svého Spasitele, mají před sebou smutnou budoucnost. Jejich duše čeká místo zoufalství a beznaděje. Kristus toto místo jmenuje peklem. Dokud žijeme zde na zemi, má každý člověk ještě možnost prosit Ježíše Krista o milost, o odpuštění a o nový život zde na zemi i v nové nebeské budoucnosti. Pokud jsi Pána Ježíše dosud nepřijal jako svého Zachránce a Pána, máš právě nyní vhodnou příležitost. Klekni na kolena a řekni Pánu Ježíši tuto modlitbu: „*Pane Ježíši Kriste, děkuji Ti, že mě miluješ. Vyznávám Ti všechny špatné myšlenky, slova i činy, i moje lhostejnost vůči Tobě. Očisti mne svou krví, prolitou za mne na kříži. Otvírám Ti své srdce, vstup do něho a učiň mne poslušným Božím člověkem. Děkuji Ti, že budeš nyní bydlět v mém srdci. Chraň mne a veď mne v celém životě. Chci se nyní každý den učit žít podle Tvého slova, které je zaznamenáno v Bibli. Amen.*“ *Své rozhodnutí činím v upřímné a pokorné modlitbě a potorzuji svým podpisemDatum* Nyní pro tebe platí Boží zaslíbení: „*Těm pak, kteří ho přijali a věř v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.*“ Jan 1,12 Pavel se velmi těšil na život v nebeském domově. Napsal slova: „*Chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána.*“ 2 K 5,8. Podobná slova napsal v dopise Filipským 1,23: „*Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší.*“

Stanislav Kaczmarczyk
Pokračování příště

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5 tel.: 251566451; 603716570 Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X